

РЕШЕНИЕ

№ 5533

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-3 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Богдана Желявска

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Богдана Желявска Гражданско дело № 20221100109369 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид:

Предявен е иск И. Х. А., ЕГН *****, чрез адв. М. И., съдебен адрес: София, ул. „*****“ против ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, с правно основание чл. 26 ЗОДОВ, за сумата 100 000 лв., *представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушаване на правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл.дело № 1/1991 г.,* впоследствие преобразувано в ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП – София, за периода от образуване на делото през януари 1991 г. до завеждане на делото, ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на делото до окончателното изплащане и сторените разноски.

В исковата молба се твърди, че ищецът е един от пострадалите от т.нар. „Възродителен процес“. През февруари 1986 г., във връзка с осъществяване от страна на тогавашния тоталитарен режим на насилствена асимилация във всичките й детайли – от принудителна смяна на имената, включително чрез различни видове репресии, до забрана на традициите и отричане на етническите и религиозни чувства и човешки права на хората от турски етнически произход, той бил задържан и отведен на остров Белене, без да е осъден за извършването на престъпление. Условията в „Белене“ били ужасни. През време на престоя си станал жертва и свидетел на всякакъв вид натиск и мъчения спрямо него и другите като него. От страна на надзирателите бил постоянно унижаван и заплашван. Първите месеци от

задържането му нямал възможност да се свърже със семейството си и те не знаели какво се случва с него.

Заявява, че, след дълъг престой в лагера „Белене“, бил интерниран в с. Брусарци, обл. Монтана, където го държали до средата на 1988 г. На 22.06.1988 г. бил освободен и се завърнал в родния си край, в с. Ябланово, община Котел, област Сливен. През 1989 г. органи на реда наредили на него и на цялото му семейство да напуснат територията на България в срок до 48 часа, като по този начин били депортирани от Република България. След промените през 1990 г. ищецът се завърнал в България, където живее и до днес.

По-нататък в исковата молба е отразено, че, след началото на демократичните процеси през 1989 г. у него, както и у всички други като него – лишени от свобода поради несъгласие с т.нар. Възродителен процес, с които бил в контакт след изселването в Турция, се зародила надежда и очакване, че новата власт ще започне разследване и ще предаде на съд, респ. ще накаже виновниците, още повече след като от медиите разбрали, че започва наказателен процес за това. Според ищеца, на 30.01.1991 г. е образувано следственото дело – първоначално като сл. дело № I/1991 г., впоследствие преобразувано в сл. дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП - София, като, след поредното му възобновяване, разследването продължава под нов номер на делото - ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП - София. Разследването по това дело продължава повече от 30 години, като от последното му внасяне в съда с обвинителен акт, респ. връщането му от съда, са изминали над 20 години. А. счита, че посочената продължителност от над 30 години нарушава правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. През това време той е бил лишен от възможността да потърси, нито като частен обвинител, нито като граждански ищец, справедливо репариране на причинените му имуществени и неимуществени вреди в резултат от това престъпно деяние, защото фигурата на гражданския ищец се конституира едва на фазата на съдебното производство, до което наказателното производство още не може да достигне.

Счита, че отговорност за необоснованото забавяне на делото носи Прокуратурата, защото тя е „господар на досъдебната фаза“ на процеса и има отговорността за изпълнение на задължението на държавата да проведе официално досъдебно производство достатъчно задълбочено и обективно.

Ищецът твърди, че от необоснованото забавяне на наказателното дело той е търпял и продължава да търпизначителни неимуществени вреди, които към момента оценява на 100 000 лв. и те се изпазват в следното: - задълбочило се до крайна степен усещането му за липса на справедливост, защото очакванията му за предаване на съд на виновните за Възродителния процес лица не се оправдали, - бил е и продължава да е изключително разочарован от липсата на осезаем напредък по делото, въпреки декларираната от различни представители на държавата готовност за съдействие, - изпитва страх и опасение, че, във връзка с това забавяне, обвиняемите ще се измъкнат от правосъдието, - личният му и семеен живот са осакатени без съд и присъда, - отнето му било правото да реши къде да живее, - отнети му били мечтите, - разболял се физически, отключил диабет, - очакванията му за възмездие чрез довеждане докрай на този наказателен процес останали неоправдани.

В тази връзка, ищецът моли съда да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати сумата от 100 000 лв., ведно със законната лихва, считано от завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушаване на правото на разглеждане и приключване в разумен срок на сл. дело 1/1991 г., впоследствие преобразувано в сл. Дело № 780-II/1998 г. по описа на ВОП-София, а сега ДП № II-048/1999 по описа на ВОП-София, за периода от образуване на делото през януари 1991 г. до момента на предявяване на настоящия иск. Претендира сторените разноси.

Представил е и е изискал прилагане на *писмени доказателства*, поискал е допускане на *гласни* такива.

В хода по същество моли съда да уважи иска изцяло със законните последици разноси, изразяващи се в заплатената по делото д.т.

Ответникът ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ оспорва така предявените искове изцяло – както по основание, така и по размер.

Прави възражение за недопустимост на иска, тъй като липсват доказателства в подкрепа на твърденията на ищеца, че лично е пострадал от престъпленията, предмет на разследването по процесното наказателно производство. На следващо място заявява, че иска е недопустим и поради факта, че не е изчерпана административната процедура по реда на Глава трета „а“ ЗСВ, по която няма постигнато споразумение.

На следващо място заявява, че нормата на чл. 26 ЗОДОВ е в сила от 15.12.2012 г. (ДВ, бр. 98/11.12.12 г.), като на същата законодателя не е придал обратно действие и, тъй като ищецът не е уточнил от кои действия на органите на ПРБ е търпял твърдените вреди, по отношение на тези от тях, които са преди влизането ѝ в сила, претенцията е недопустима.

По-нататък заявява, че ищецът не е представил доказателства за това, че е претърпял неимуществени вреди вследствие продължителността на досъдебното производство, а същите са в резултат на извършените по отношение на него репресивни действия по време на т. нар. възродителен процес. Тези вреди, според ответника, не подлежат на обезщетяване по реда на чл. 26 ЗОДОВ, тъй като законодателят е уредил тези обществени отношения в Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица.

На следващо място оспорва исковата претенция като неоснователна, тъй като производството е протекло ритмично и липсва бездействие на Прокуратурата, което да е причина за продължителността на производството.

Според ответника, ПРБ не е пасивно легитимирана да отговаря за вреди, претендирани за периодите след внасянето на обвинителния акт в съда до връщането на наказателното производство на прокуратурата.

Оспорва претенцията и по размер, при твърдения, че размер на обезщетението от 100 000 лв. е изключително завишен, несъответстващ на социално-икономическите условия и стандарт на живот в България, несъобразен с изискванията за справедливост, които по аргумент на чл. 52 от ЗЗД е основен критерий за определяне размера на претендираното обезщетение, на константната съдебна практика по аналогични случаи, включително и тази на ЕСПЧ.

Представил е *писмени доказателства*, изискал е и прилагането на такива.

В хода по същество заявява, че предявеният иск следва да се отхвърли изцяло, като неоснователен и недоказан, тъй като вредите, причинени на ищеца по време на Възродителния процес, се обезщетяват по друг ред – Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица. Позовава се на отразеното в писмения отговор.

Съдът, като взе пред вид представените и приети по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От ищцовата страна, с оглед предоставена възможност от съда възможност, бяха представени като писмени доказателства документи, съдържащи се в ДП № II-048/1999 г. на ВОП - София, а именно: Протокол за разпит на ищеца като свидетел и пострадало лице, Постановления по сл.д. № 1/1991 г. за привличане на обвиняеми на Д.С., Т.Ж., Г.А., П.М., П.К., обвинителен акт по сл.д. № 1/1991 г., пр.д. № 03/1993 г., обвинителен акт по сл.д. № 1/1991 г., пр.д. № 04/1997 г., н.д. № 1/1998 г., разпореждане от 28.04.1998 г. по н.д. № 1/1998 г. на ВКС на РБ, Военна колегия за прекратяване на съдебното производство по наказателното дело и връщане на делото за доразследване на Прокуратурата на въоръжените сили на РБ, 2 бр. писма от 27.01.2019 г. и 28.01.2019 г. на ВКП, Отдел Международен във връзка с искане за правна помощ до Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателни въпроси.

Представени са множество копия от съдебните актове, постановени по образувани н.ч.д., по искания или жалби на пострадали по реда на чл. 368 и НПК и по чл. 244 НПК за определяне на мерки от съда за ускоряване на наказателното производство по цитираното по – горе ДП, пр.пр., поради забавяне на разследването и определяне на срок, в който досъдебната фаза на производството да приключи. С определение № 4936/06.11.2018 г., постановено по н.ч.д. № 4768/2018 г., СГС, НО, 13-ти с-в е определил едномесечен срок за проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства и произнасяне от страна на прокурора, съгласно правомощията му по чл. 242, ал. 1 НПК по в ДП № II-048/1999 г. на ВОП – София. По всички искания, респ. жалби, с правно основание чл. 368 и чл. 369 НПК съдът е определил такъв срок и е дал такива указания на органите на досъдебното производство. От приложеното писмо от СГС, Досъдебно производство, от 20.05.2023 г. се установява, че през 2018 г. са образувани 94 бр. дела по чл. 368 НПК и 22 бр. дела по чл. 244 НПК, през 2021 г. те са две и през 2022 г. е образувано едно дело.

По делото не се спори, а и се установява от събраните доказателства, че и понастоящем сл.д. № 1/1991 г., преобразувано в ДП № II-048/1999 г. на ВОП не е приключило, като не е навлязло и в своята съдебна фаза. С определение № 1223/12.12.2022 г. на САС, 6-ти наказателен с-в, постановено по ч.н.д. № 821/2022 г., с което е отменено определението от 20.06.2022 г. по ч.н.д. № 2337/2022 г. на СГС, НО, 9-ти с-в, с което е потвърдено приложеното по делото Постановление на ВОП – София от 31.05.2022 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № II-48/1999 г. на ВОП – София. Отменено е и цитираното Постановление на ВОП – София за прекратяване на посоченото ДП и делото е върнато на ВОП – София за продължаване на процесуално – следствените действия. При отмяната си съдът е приел, че при постановяване на цитирания акт на ВОП – София са допуснати съществени нарушения на процесуалните права и ограничаване правата на пострадалите лица, което налага отмяната му само на това основание, както и че липсва пълноценно и мотивирано произнасяне на прокурор за прекратяване на наказателното производство. В хода на делото от ВОП, София е изпратено писмо, нх. № 41431/02.05.2023 г., в което е отразено, че понастоящем досъдебното производство още не е приключило.

По цитираното ДП за исковия период – над 30 години, е разпитван веднъж, в качеството си на свидетел – на 22.12.1999 г. от военен следовател при Софийска ВОП в помещението на ВОП, Сливен.

В отговора на исковата молба от ответната страна бе направено *възражение, че ищецът е бил обезщетен по Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресирани лица*, обстоятелство, което бе отречено от ищцовата страна. Ответникът, обаче, не представи доказателства в подкрепа на тези си твърдения, поради което съдът приема възражението за *недоказано*.

По искане на ищеца съдът разпита *свидетелката Е. И. И., негова дъщеря*.

В показанията си тя заяви, че по време на Възродителния процес баща ѝ бил задържан през месец януари 1986 г. от властите, когато танкове навлезли в с. Ябланово, където живеело семейството им. Бил откаран нанякъде, впоследствие разбрали, че е лежал в гаражите на МВР в гр. Сливен, месец – два след това бил изпратен в Белене. Свидетелката, заедно с майка си и сестра си били много притеснени, защото не знаели къде е. В Белене престоял една година, а оттам – вместо да го върнат вкъщи, го интернирали в с. Брусарци, Михайловградско, за период повече от две години. Работел в Тухларната. Семейството му го посещавало, тъй като давали възможност за свиждане. През м. ноември 1988 г. ищецът се върнал в с. Ябланово, но след 7-9 месеца цялото семейство било изселено в Република Турция, като им бил даден срок от няколко дни. След промените през 1990 г. се върнали в България и сега всички живеят тук. Баща ѝ в началото бил оптимист – казвал, че, след като толкова е пострадал от Възродителния процес, трябва да има справедливост. През 1999 г. са

го викали в Сливен на разпит по образуваното досъдебно производство, тогава се чул и с други, които, като него очаквали справедливост, за това че били задържани, бити и лежали в затвор и лагер без съд и присъда. Въпреки това досега до съдебно дело не се е стигнало, даже в селото провеждали на 19 януари митинги – събирали се тези, които били лежали в Белене и в затвора. Баща ѝ, според свидетелката, се интересувал от делото, но никой не го е търсил и той живее с чувство на несправедливост. Сега здравето му е влошено, на 77 години е.

Заедно с това от страна на ищеца по делото е представен устав на сдружението, което пострадалите по образуваното ДП № II-48/1999 г. на ВОП – София, са създали за защита на правата си, включително и тези с приключването му в един обозрим и разумен срок, с наименование „Сдружение за правосъдие, права, култура и солидарност на Балканите, както и удостоверение, че ищецът също членува в тази организация.

Изложеното се доказва от приетите от съда и неоспорени от страните писмени и гласни доказателства.

Други релевантни доказателства по делото не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 2Б ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 100 000 лв. в резултат от нарушаване правото на ищеца за разглеждане и решаване в разумен срок на наказателно производство, по което той е пострадал, ведно със законните последици – лихва и разноски.

Посочената разпоредба предвижда отговорност за действията на органите на съдебната власт, изразяващи се в нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок.

Според чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията.

При разглеждане на исковете съдът взема пред вид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Разпоредбата на чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи предполага право на всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

Безспорно се доказва в хода на настоящото производство, че, във връзка с провеждането на насилствена смяна на имената на турското население в България, през февруари 1986 г. ищецът бил задържан първо за четири нощи в МВР, Сливен, където преседял при изключително лоши условия, след това отведен на остров Белене, без да е осъден за извършването на престъпление. Условията в лагера „Белене“ били ужасни, бил обект и свидетел на постоянен натиск и мъчения спрямо него и другите като него, бил унижаван и заплашван от страна на надзирателите. Първите месеци от задържането му нямал възможност да се свърже със семейството си и те не знаели какво се случва с него. Установява се, че, след дълъг престой в лагера „Белене“, бил интерниран в с. Брусарци, обл. Монтана, откъдето бил освободен на 22.06.1988 г. и се завърнал в родния си край, в с. Ябланово, община Котел, област Сливен.

Срещу И. А. не е постановявана присъда, с която да му е наложено наказание лишаване от свобода, но фактически е бил лишен от свобода близо 3 години и половина.

Не се оспорва и фактът, че, след окончателното му освобождаване през 1989 г., за 48 часа А. бил изгонен, заедно със семейството си, от България в Турция, а след промените през 1990 г. ищецът се завърнал в България, където живее и до днес

По делото не се спори и, а и това е известно в обществото, че, във връзка с т.нар. „Възродителен процес“ е било образувано сл. д. № 1/1991 г. по описа на Прокуратурата на Въоръжените сили, по – късно преобразувано в ДП № II-048/1999 г. на ВОП, което и до настоящия момент не е приключило, пред вид извършващите се по него и към момента на произнасяне на съда процесуално – следствени действия. От събраните доказателства се установява, че ищецът е разпитван по посоченото досъдебно производство в качеството му на пострадад, както и фактът, че както той, така и други пострадали по време на Възродителния процес лица, многократно са правили опити да се сдобият с информация за хода на разследването и за фазата, в която то се намира, но без резултат. Установи се, че ищецът е иницирал и производство по реда на чл. 368 - 369 НПК за ускоряване на делото, но производството по образуваното по неговото искане н.ч.д. № 4768/2018 г. по описа на СГС,13 – ти с-в, по което с определение № 4936/06.11.2018 г. съдът дал нов едномесечен срок на прокуратурата за приключване на делото с произнасяне по същество. Въпреки изтичането на поредно дадения срок, такова произнасяне липсва.

Доказа се, следователно, че следствената фаза на образуваното през 1991 г. наказателно производство по т.вар. „Възродителен процес“ към момента на подаване на исковата молба – 2020 г., а и досега – все още не е приключила.

Предявената претенция е за доказване на обстоятелството, че така установените действия на органите на държавното обвинение противоречат на основните принципи на Европейската конвенция за правата на човека, ратифицирана от българската държава и, по – точно, съобразно предвидената специална норма на чл. 2Б ЗОДОВ – на принципа за разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съобразно прокламираното в чл. 6, ал. 1 на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Европейският съд по правата на човека в практиката си приема, че нарушаването на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок предполага аномалното функциониране на съдебната система и, следователно, подлежи на компенсиране. При преценка дали е налице нарушаване на това право следва да се вземат пред вид особеностите на всеки отделен случай в светлината на конкретната материя, сложността на процеса, процесуалното поведение както на заинтересованото лице, така и на съответните власти, оторизирани със случая. Ако бъдат установени продължителни периоди на бездействие, или липса на резултат от извършени процесуални действия от страна на компетентните органи между отделните фази на процеса, като доказателство за бездействието им, въпреки наличието на трудности от обективен характер, съдът констатира липсата на решаване на делото в разумен срок. И това е така, защото, както посочва в практиката си ЕСПЧ, компетентните в съответната държава съдебни власти са длъжни да вземат всички необходими мерки за приключване на делото с постановяване на влязъл в сила съдебен акт в разумен срок

От ответната страна в отговора са направени няколко възражения по съществото на спора, по които съдът дължи произнасяне.

Съдът приема, че в настоящия случай се касае за забавяне на приключване на делото в изключително дълъг срок – който до момента на постановяване на решението на настоящата инстанция е повече от 30 години – време, през което ответникът, като отговорен за процеса на досъдебното производство, е следвало да предприеме необходимите действия по финализирането му. Всичко това води до несъстоятелност на изложеното от ПРБ възражение.

Ответникът поддържа тезата, че ищцовата претенция се базира на действия, извършени преди влизане в сила на нормата на чл. 2Б ЗОДОВ, признаваща защита на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, като право, пораждащо обезщетение за нарушаването му.

Съдът не приема тезата на ответника, позовавайки се и на практиката на ВКС, според която, ако производството, по което е допуснато нарушението, е заварено към датата на влизане в сила на ЗИД на ЗОДОВ /обн. ДВ, бр. 98/11.12.2012 г., искът има своето основание в нормата на чл. 2б ЗОДОВ за нарушение на правото за разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съобразно чл. 6, пар. 1 от Конвенцията, като тук отговорността на държавата следва да се реализира по особените правила, визирани в закона. И това е така, защото правото за

разглеждане и решаване на делото в разумен срок е сред нормите, които законодателят е преценил като значими за осъществяване на демократичната и правова държава. Отделно от това, ако подкрепи тезата на представителя на ПРБ, настоящият съдебен състав следва да приеме, че ищецът разполага с правото да търси обезщетение за забавяне на делото само за периода от влизане в сила на нормата на ЗОДОВ – 2012 г. и до настоящия момент – т.е. за 8 години, игнорирайки обстоятелството за необоснованото и неоправдано забавяне на делото, извън всякакви разумни срокове за период от 30 години. А, както бе посочено по - горе, в практиката си ЕСПЧ е категоричен - нарушаването на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок предполага аномалното функциониране на съдебната система и, следователно, подлежи на обезщетяване.

Възражението на ответника, че ищецът е получил обезщетение по реда на ЗПГРРЛ, във връзка с което и е предявил такава претенция по съответния ред, съдът също намира за неоснователно, пред вид факта, че от представените доказателства не се установи нито да е имало такова искане от негова страна, нито то да е било уважавано.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че от страна на органите на държавното обвинение са налице действия и бездействия, които противоречат на основните принципи на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, визирани в чл. 6, пар. 1 – разглеждане и решаване на делото в разумен срок. В резултат на това, ищецът И. Х. А. е понесъл неимуществените вреди, описани по – горе, които са свързани тридесетгодишното му очакване с очакванията му, като пострадал от престъпленията, за които е образувано цитираното по – горе наказателно дело, да получи справедливост и морално удовлетворение след наказване на виновните за престъплението лица.

По тези причини и пред вид изложеното съдът намира, че предявената по делото претенция за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди, се явява доказана по своето основание.

Относно размера на предявения иск съдът намира следното:

Неимуществената вреда представлява сериозно засягане на личността и достойнството на едно лице и се изразява в негативни преживявания от негова страна. Обезщетението следва да бъде съобразено с личността на дееца, начина по който е преживял случилите се събития и отраженията, които са оказали върху него, включително върху обкръжаващата го среда, професионалната такава и близките му.

То има за цел да репарира накърняването на личните права и интереси, а справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди означава да се определи точен паричен еквивалент на негативните преживявания и психичното им отражение върху увреденото лице. В случая, настоящият съдебен състав прие за доказано от събраните доказателства, че е налице пряка причинна връзка между причинените неимуществени вреди на ищеца, така, както са описани по – горе, и действията на органите на Прокуратурата.

При определяне размера на обезщетението съдът следва да се съобрази с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и чл. 4 ЗОДОВ.

Пред вид всички обстоятелства по делото, изключително дългия период на все още неприключилото наказателно производство, както и, пред вид обстоятелството, че към настоящия момент за ищеца не съществува възможност да потърси компенсация и качеството си на пострадал по все още неприключилото досъдебно производство, съдът намира, че претърпените от последния неимуществени вреди следва да бъдат възмездени по справедливост с обезщетение в размер 70 000 лв., ведно със законната лихва върху сумите, считано от завеждане на делото - 07.09.2022 г. /така, както е поискана от ищеца/ до окончателното изплащане.

В останалата част, за разликата до 100 000 лв., претенцията следва да се отхвърли, като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора на ищеца се следват разноски по компенсация, съобразно уважената част от иска, в размер 7 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, София, бул. Витоша № 2, да заплати на И. Х. А., ЕГН *****, чрез адв. М. И., съдебен адрес: София, ул. „*****, на основание чл. 26 ЗОДОВ, сумата 70 000 лв. – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушаване на правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл.дело № 1/1991 г., впоследствие преобразувано в ДП № II-048/1999 г. по описа на ВОП – София, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.09.2022 г. до окончателното изплащане и сторените разноски- д.т. в размер 7 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част, за разликата до 100 000 лв., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в четиринадесетдневен срок пред САС.

Съдия при Софийски градски съд: _____